

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.647 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard *“met bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam op 29 februari 1996 België binnen in het bezit van een geldig paspoort met visum.

1.2. Op 21 maart 1996 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. Op 20 september 1996 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een verzoek tot herziening in.

1.4. Bij beslissing van 22 juni 1999 verwierp de minister van Binnenlandse Zaken het verzoek tot herziening. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.5. Bij brief, gedateerd op 4 oktober 1999, diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Bij arrest nummer 87.824 van 6 juni 2000 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing ingediend tegen de beslissing van 22 juni 1999.

1.7. In toepassing van artikel 15 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999) werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, gedateerd op 4 oktober 1999, voor onderzoek verstuurd naar de Commissie voor regularisatie.

1.8. Bij arrest nummer 115.298 van 31 januari 2003 verwierp de Raad van State het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 22 juni 1999.

1.9. Op 20 september 2004 weigerde de minister van Binnenlandse Zaken de verblijfs-toestand van verzoeker te regulariseren.

1.10. Bij brief, gedateerd op 24 november 2006, vroeg verzoeker aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om zijn dossier opnieuw te willen onderzoeken met het oog op een regularisatie van zijn verblijf.

1.10. Bij brief, gedateerd op 29 mei 2007, herformuleerde verzoeker zijn verzoek van 24 november 2006 en diende hij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.11. Op 1 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag in om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verwerven.

1.12. Op 27 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.13. Op 1 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 17 december 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mede dat dit verzoek zonder voorwerp is geworden.

Redenen:

*Kandidaat ingeschreven bij de Regularisatiecommissie
Nummer Regularisatiecommissie: 00052003001400001*

Betrokkenen is ingeschreven bij de Regularisatiecommissie en heeft een negatieve beslissing gekregen inzake zijn aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22.12.1999. Artikel 16§1 van deze wet verbiedt immers wanneer de Regularisatiecommissie is gevat met een verzoek, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9.3 van de wet van 15.12.1980. Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22.12.1999 van kracht is. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

1.15. Bij arrest nummer 25.438 van 31 maart 2009 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tegen de beslissing van 27 november 2008 ingediende beroep.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

In de mate dat verzoeker stelt dat het beroep tevens gericht is tegen een *“bevel om het grondgebied te verlaten”*, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat en dat de kennisgeving van de bestreden beslissing ook niet gepaard ging met de afgifte van een afzonderlijk bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om een vordering in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem reeds op 5 december 2008 ter kennis werd gebracht, dient de Raad op te merken dat dit beroep laattijdig en derhalve onontvankelijk is.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij betoogt dat hij op 29 mei 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend *“na overleg met en op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf”*. Hij stelt dat dit gegeven trouwens duidelijk uit de aanvraag blijkt. Verzoeker betoogt dat, daar de gemachtigde van de bevoegde minister zelf stelde dat de procedure van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet moest worden gevolgd, hij vervolgens niet kon beslissen dat deze aanvraag zonder voorwerp is zonder het rechtszekerheidsbeginsel te schenden.

Uit door de partijen aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet onomstotelijk dat een gemachtigd ambtenaar van de bevoegde minister verzoeker ertoe zou aangezet hebben om een aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in te dienen. Daarnaast moet worden gesteld dat, zelfs indien een ambtenaar verzoeker zou geadviseerd hebben om een dergelijke aanvraag in te dienen, dit niet tot gevolg heeft dat op het bestuur de verplichting rustte om deze aanvraag ook effectief in te willigen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is afgeweken van zijn normale beslissingspatroon. De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 16 van de wet van 22 december 1999 en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid derhalve optrad in het kader van een gebonden bevoegdheid.

Om al deze redenen kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel vastgesteld worden.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van de materiële motiveringsplicht, van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 15 en 16 van de wet van 22 december 1999. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan het feit dat zijn dossier bij de regularisatiecommissie aanhangig werd gemaakt krachtens artikel 15 van de wet van 22 december 1999. Hij licht toe dat hij op 4 oktober 1999 een regularisatieverzoek indiende op

grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet waaromtrent nog geen beslissing was genomen op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 22 december 1999 en dat aangezien hij niet tijdig te kennen had gegeven dat hij zijn aanvraag toch nog wou behandeld zien op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, deze behandeld werd overeenkomstig de bepalingen van de wet van 22 december 1999. Verzoeker leidt hieruit af dat, aangezien artikel 16 van de wet van 22 december 1999 betrekking heeft op regularisatieaanvragen die op grond van artikel 2, - en dus niet op basis van artikel 15 - van dezelfde wet werden ingediend het uit artikel 16 van de wet van 22 december 1999 voortvloeiende verbod om een nieuwe machtigingsaanvraag overeenkomstig het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet in te dienen in zijn geval niet geldt.

De Raad wijst erop dat artikel 2 van de wet van 22 december 1999 als volgt luidt:

“Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

1° hetzij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van vier jaar; deze termijn wordt teruggebracht tot drie jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die in België verbleven op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om naar school te gaan;

2° hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar hun land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben;

3° hetzij ernstig ziek zijn;

4° hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld.”

Artikel 15 van de wet van 22 december 1999 stelt:

“De regularisatieaanvragen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarvoor op de dag van de inwerkingtreding van deze wet, nog geen beslissing werd genomen krachtens de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties, worden voor onderzoek gestuurd naar de Commissie voor regularisatie, behalve indien de aanvragers binnen vijftien dagen na de bekendmaking van deze wet, per aangetekende brief gericht aan de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hun wil te kennen geven dat zij hun aanvraag behandeld willen zien op grond van artikel 9 van de voornoemde wet van 15 december 1980.”

Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 stelt verder:

“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”

Uit deze wetsbepalingen blijkt duidelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de vreemdeling die zijn verblijfstoestand wenste te laten regulariseren de keuze te laten maken om hetzij een beroep te doen op de regeling vervat in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, hetzij te opteren voor de toepassing van de regeling vervat in de wet van 22 december 1999. In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 16 van de wet van 22 december 1999 trouwens duidelijk het volgende gesteld (*Parl. St. Kamer, 1999-2000, nr. 0234/001, 19*):

“Dit artikel bekrachtigt het exclusief karakter van de procedures ingesteld door de huidige wet en door art. 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij die een aanvraag heeft ingediend op basis van de huidige wet kan geen verblijfsaanvraag meer indienen op basis van voornoemd art. 9, derde lid van de wet van 15 december 1980, gedurende de tijd dat deze wet van toepassing is.”

Artikel 2 van de wet van 22 december 1999 heeft betrekking op de “*de aanvragen tot regularisatie tot verblijf die ingediend worden*” en maakt geen onderscheid naargelang de wijze van indienen. De vraag of de regularisatieaanvraag werd ingediend doordat een oude aanvraag die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd ingesteld werd omgezet in een regularisatieaanvraag of daarentegen een volstrekt nieuwe regularisatieaanvraag werd ingediend, is zonder enig belang voor de toepassing van artikel 2 van de wet van 22 december 1999. Het feit dat artikel 16 van de wet van 22 december 1999 verwijst naar de aanvragen ingediend “*op grond van artikel 2*” heeft derhalve niet tot gevolg dat artikel 16 enkel betrekking zou hebben op regularisatieverzoeken die afzonderlijk ingediend werden en niet op regularisatieverzoeken die ingediend werden door de omzetting - op basis van artikel 15 van de wet van 22 december 1999 - van een oude aanvraag die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd ingesteld. Verzoeker betwist niet dat hij ervoor geopteerd heeft om zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf te laten onderzoeken overeenkomstig de bepalingen van de wet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 is ook nog steeds van kracht. Verzoeker kan derhalve, nu zijn regularisatieverzoek werd afgewezen in toepassing van de bepalingen van de wet van 22 december 1999, geen aanvraag meer indienen op grond van het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2, 15 en 16 van de wet van 22 december 1999.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.